

Men efter Det Radikale Venstres mening er det alligevel endt med gode resultater. Regeringen har holdt sig midt på vejen uden udskridninger, hverken til højre eller venstre; det er udtryk for god færdselskultur for politiske trafikanter. Men det har en klar forudsætning, nemlig at kursen er der, at vejen er indtegnet, og derfor har vi naturligvis et regeringsgrundlag. Regeringsgrundlaget er godt på vej, er det, som har styret både regeringens skridt og også Danmark på vej ind i det 21. århundrede.

De to regeringspartier har allerede i fællesskab med hjælp fra en række partier i Folketinget været i stand til at realisere to meget vanskelige reformer. Den ene er en tilpasning af skattesystemet, som indebærer lettelse for de lave indkomster, øget tilskyndelse til at være på arbejdsmarkedet, styret opsparingsmotiv og større hensyn til miljøet. Det er ikke så dårligt.

Den anden er, at vi også her i forbindelse med finansloven har sikret en arbejdsmarkedsreform, som indebærer tidligere aktivering af udsatte grupper, særlig indsats for langtidsløse, individualisering af aktiveringsindsatsen og større kvalitet i aktiveringsindsatsen.

Der er meget tilbage at udrette i regeringsgrundlaget, heldigvis, for der er jo også en del år tilbage af regeringsperioden. Men specielt én ting vil jeg gerne pege på, nemlig opsamlingen af og indsatsen for de udstødte og marginaliserede på arbejdsmarkedet og i andre sammenhænge. Der er brug for at skabe nye muligheder for en række grupper og personer. Der er brug for en ny holdning og for et nyt princip.

På det økonomiske område har vi et princip, som vi ikke sætter spørgsmålstegn ved, nemlig behovet for økonomisk omfordeling. Tilsvarende har vi behov for at knæsette et princip om mulighederne, nemlig omfordeling af muligheder.

Vi, bl.a. os, der sidder her, men også mange andre i det danske samfund, er privilegerede, og vi bør i fællesskab acceptere at holde igen, skabe plads for dem, som ikke fik chancen. Det er et krav til os alle, til regeringen, til lovgivningsmagten, men også – og det er der grund til at understrege – et krav til organisationerne på begge sider af arbejdsmarkedet. Regelsættet må blødes op. Arbejdsmarkedet må slippes løs, og sikkerhedsnettet for de privilegerede slækkes en smule undervejs.

Det gælder for fysisk og psykisk handicappede, hvor regeringsgrundlagets tanker om plads til alle må realiseres, og den mere eller mindre

automatiske parkering på førtidspension må forebygges. Med arbejdsmarkedsreform III er der allerede taget hul på dette, men der er meget endnu at udrette.

Men det gælder også for det, man kunne kalde de nye danskere, hvad enten det er flygtninge, indvandrere eller andengenerationsdanskere. Deres muligheder for at få fodfæste på arbejdsmarkedet må forbedres. Jensen og Nielsen må give lidt mere plads til naboen med det fremmedklingende navn.

Med integrationsloven, med Kosovoloven og andre ting har vi taget fat i problemerne, men løsningen ligger ikke kun i lovgivningen; det er nok så meget et holdningsskift, der er brug for.

Må jeg så godt i den forbindelse nævne, at med integrationsloven har vi taget hul på noget meget vigtigt omkring integration både i samfundet og på arbejdsmarkedet. Men der er én ting, som vi meget gerne i Det Radikale Venstre ser snarest muligt bragt ud af verden, og det er den eventuelle strid, som der tilsyneladende kan være med UNHCR. Jo før, jo bedre skal vi have den strid løst. Det klæder ikke det danske samfund, at der på nogen måde kan sættes spørgsmålstegn ved vores opfyldelse af konventionsforpligtelser.

Disse ting er noget, som allerede tidligere også har været inde i debatten, og jeg vil godt i den forbindelse nævne, at vi jo er opmærksom på, at bl.a. SF også på sit landsmøde har haft tilsvarende ideer fremme. Jeg tror, både vi og SF har fælles holdninger til problemet. Det er ikke nødvendigvis det samme, som at vi vil løse det på samme måde, men der er basis for at arbejde i fællesskab. Jeg synes, vi skal udnytte de muligheder. Jeg tror, at regeringen sammen med bl.a. SF, men også med andre partier, har nogle ting, den skulle tage fat på.

Men spørgsmål om udstødelse, om marginaliserede grupper og om muligheder på arbejdsmarkedet er ikke det eneste problem. Der er grupper, der ikke har fået muligheder, bl.a. fordi de af fysiske eller andre grunde er endt som stofmisbrugere. Hvilke muligheder giver vi dem? Kriminalisering er jo ikke en mulighed for en ny start. Det er samfundets løftede pegefingre, samfundets moralske afstandtagen og måske i mange tilfælde begyndelsen til udstødelsen. Det er ikke godt nok. Uanset hvor svært vi har ved det, må vi interessere os mere for at give nye muligheder for en acceptabel tilværelse for en række af de personer, der rammes af stofmisbrug. Vi må interessere os for mindre